

ARKIV 19/5-92 102728
 alt. 6860 Sandane
 14/8 92

Kringkastingssjef E. Førde,
 Marienlyst,
 0342 Oslo.

For en som meg er det vel bare bortkastet arbeid å skrive til dere om slike forhold som jeg her har tenkt å berøre. På den annen side kan det gjøre godt å skrive bort noe av frustrasjonen over de skrekkehistorier om oss som dere fremdeles gjentar, og også nye som dere stadig drar fram. Jeg skal her komme inn på et par som jeg selv mener å kunne bevise, eller i et hvert fall indikere, er uriktige.

I januar i år hadde radioen et "jubileumsprogram" i anledning femtiårsdagen for det såkalte Wanseemøtet i januar 1942 hvor angivelig "die Endlösung" for jødeproblemet skulle ha blitt vedtatt.

I denne reportasjen ble det bl.a. fortalt om en høyere SSoffiser som kom fra Baltikum og fortalte at i dette området var denne "Endlösung" allerede gjennomført. Der fantes ikke en levende jøde igjen.

Nå var det slik at i april 1945, over et år etterpå mens Den norske Legion var forlagt i Mitau, fikk jeg en tur til Riga for tannlegebehandling. Jeg bodde der et døgn på SS Soldatenheim, utvilsomt et tidligere stort hotell. Og der var der jøder. Hele betjeningen bestod av jøder, unge kjekke karer som ytet utmerket service og ikke så ut til å ha lidt annen overlast enn at de måtte gå med jødestjernen på ryggen på kelneruniformene sine.

Hvem skreinte? Dere eller deres angivelige SSoffiser?

Minst to ganger har dere sendt en serie i radio om beleiringen av Leningrad 1941 - 44 og de angivelig fryktelige lidelser befolkningen i byen gjennomgikk i denne tida og hvor hundretusener skal ha omkommet av sult og kulde.

Kort tid etter første gang jeg hørte denne serien, kom jeg i snakk med en tysk turist over hagegjerdet. Etter hvert kom det fram at samtidig som jeg var soldat i "Jernringen" rundt Leningrad, hadde han vært krigsfange der inne.

Nå er ikke Stalins Sovjett akkurat kjent for human behandling av sine fanger enten de nå var tatt i krig eller av KGB, så jeg spurte han hvordan i all verden han hadde overlevd disse åra. Han hadde jo vært fange der i over fem år. Det var hardt arbeid, lite mat og svært kaldt om vinteren, svarte han, men ikke på langt nær så ille som han hadde fryktet.

Jeg kunne ikke annet enn undre meg over hvordan i all verden hundretusensvis av innbyggerne kunne omkomme samtidig som tyske krigsfanger overlevde, og det i selve byen og i Oranienbaum ble bygget opp et militært potentiale som sprengte "Jernringen" som spindelvev. Det kunne altså knapt være stengning av tilførselsveiene til byen som var skyld i de ufattelige lidelsene som ble skildret i dette radioprogrammet.

Jeg har i årevis ergret meg over de stadige nålestikkene med større, eller helst mindre sannhetsgehalt dere kommer med mot oss, men det som fikk meg til å skrive dette var en radioreportsje for noen dager siden om den norsksettede befolkningen på Fiskerhalvøya som allerede fra 1930-åra og fram til lenge etter 2.verdenskrig fikk føle Stalins tyranni.

Der tok dere plutselig parti mot Stalin og hans bødler, mens oss, mange tusen unge ~~kjæmper~~ nordmenn som for over 50 år siden dro til Østfronten for å kjempe nettopp mot dette, forfølger dere fremdeles til tross for at vi "har sonet vår straff", for de flestes vedkommende mange år i Gerhardsens fengsler og konsentrasjonsleirer.

Med ikke særlig vennlig hilsen

Gjenpart er sendt Folk og Land